

ΕΝ ΚΗΠΩ ΠΟΛΕΩΣ ΛΑΜΠΡΑΣ (*)

« Des Menschen Wahn ist sein Himmelreich » (β)
(Γερμανική παροιμία).

Ἐν μέσῳ κήπου δροσεροῦ, ὠραίου καὶ συσκίου,
"Ὅν ῥόδα, ἄνθη ἄψυχα καὶ ἔμφυχα κοσμοῦσι
Παντοῖα, καὶ τὰ μύρα των εὐωδιῶν πληροῦσι,
Τίς εἶναι ὁ φαινόμενος θῦμ' ἄλγους ἐγκαρδίου
' Ἀνὴρ ἐκεῖνος ; . . . διατὶ μεμονωμένος μένει
Καὶ βλέπων εἰς τὸν Οὐρανόν, ἡρέμα ὑποστένει ;
Δίμνη σμικρὰ, χαρίεσσα ἐκτείνεται ἔμπρὸς του,
Κούφην ἐπάνω της, κομψὴν λικνίζουσα σχεδίαν,
Καὶ ζεύγη κύκνων πλέουσιν ἐγγύς της, μελωδίαν
Σιωπηλὴν ἐγείροντα ἐντὸς τοῦ πνεύματός του . . .
"Ὅπου τὸ βλέμμα πέριξ του καὶ ἂν τυχαίως βίπτῃ,
' Ῥοδῶν', ἀνθῶνα τρυφερόν, εὐθύς ἀνακαλύπτει . . .
Καὶ διαυγὲς βυάκιον μορμύρον που πλησίον,
Διὰ ταπτήτων χλοερῶν τὸ νᾶμά του κυλλόν . . .
Μ' ἐλπίδας, μ' ὄνειρα χρυσαῖ, αὐταὶ χρυσαῖ ἐλπίδες,
Αὐταὶ μαγεῖαι ὄνειροι, ὠραταὶ νέα: τόσον,
Τῶν ῥόδων ἀποπνεύουσαι τὴν χάριν καὶ τὴν δρόσον,
Μὲ χρυσαλλίδας συμπετοῦν εἰς τ' ἄνθη χρυσαλλίδες
Ψυχαὶ, ἀνθέων τὴν ἀβρὰν μορφήν ἐνδεδυμένα,
' Ὡς αὐταὶ εὐπτεροὶ, καθὼς αὐτὰ μεμυρωμένα . . .
Πλησίον του παρέρχονται εὐθύμως συγγελῶσαι
Καὶ, ἄνθη, ἄνθη δρέπουσαι, ἢ ἄδουσαι, σκιρτῶσαι
' Ἀκούει, βλέπει κύκλω του τὰ θαυμαστά των κάλλη,
Θαυμάζει τὴν ᾠδὴν των, ἦν κ' ἡ ἀηδῶν συμπάλλει.
Γῆ, "Ἐαρ, Φύσις, Οὐρανός, τὸ Σύμπαν τῶ ἄρρει,
' Ἀλλὰ τὸ πᾶν αἰσθάνεται βιῶν ἐν ἀφαιρέσει :
' Ὡς ὄνειρον εἰς ὄνειρον πλανᾷτ' ἐκεῖ μονήρης,
Τίς οἶδε ποίων ἰδεῶν καὶ ὀρμημάτων πλήρης ; . . .

* * *

' Ἀλλὰ — δεινὸν μυστήριον ! — τοῦ κήπου τὴν μαγεῖαν,
— Καὶ ποῖος ἤθελέ ποτε τοιοῦτό τι πιστεῦσαι ; —
Γυνή, τρωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ βαθέως τὴν καρδίαν,
Τῶ παριστᾷ ἐπὶ σκοπῶ νὰ τὸν ἀντιμαγεύσῃ . . .

(*) Τῆς Βιέννης. (β) ' Ἡ πλάνη τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ παράδεισος αὐτοῦ.

Παντού, παντού ἰχνηλατεῖ αὐτὴ τὰ βήματά του,
 Παντού τὸν σκέπει ἀφανῶς, παντού τὸν προστατεύει,
 Διότ' εἰς τὴν καρδίαν της, ἐρώσης, βασιλεύει,
 Καὶ θέλει φύλαξ ἄγγελος νὰ ᾔηται καὶ θεὰ του ...
 Πλὴν καί τι πλέον : μουσὰ του σφοδρῶς ποθεῖ νὰ γείνη,
 Διὸ πρὸς ἔμπνευσιν αὐτοῦ ἐπινοεῖ παντοῖα,
 Δεικνύει εἰς τὸ πνευμά του τὸ πᾶν ἐν γοητεῖα
 Κ' ἐλπίζ' εἰς τὰς ποιήσεις του ἀθάνατος νὰ μείνη ...
 Πλουσία, θύ' ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅλον της τὸν πλοῦτον,
 Ἄλλὰ μακράν του μένουσα, διότι ἀμφιβάλλει,
 ("Ἄν καὶ πλειότερον αὐτὸς ...) εἰς τὰ λαμπρά της κάλλη.
 Ἐντεῦθεν δὲ τῷ φαίνονται παράδοξα τοσοῦτον
 Οἱ τρόποι· κ' αἱ θυσαί της, ἂν καὶ πρωτότυπ' ἄμα,
 "Ὅστ' ἔνδον τῆς καρδίας του δεινὸν τελεῖται δράμα :
 Πιστεύ' εἰς τὴν ἀγάπην της καὶ δὲν πιστεύει πάλιν,
 Θάρρει ὅτι ἐμπαίζεται ὁ νοῦς του, φεῦ, εἰς ζάλην ! ...

*
**

Νῦν ἄφετέ τον ! ... τρέφεται μ' ἐλπίδων ἀμβροσίαν
 Εἰς νέκταρ τῶν ὀνείρων του τρυφᾷ ὁ ποιητής ...
 Αὔριον ποίημα πετᾷ εἰς τὴν ἀθανασίαν,
 Τῆς ἰσχυροῦς του προῖόν γραφίδος καὶ λεπτῆς ...
 "ὦ ! μὴ, μὴ διακόπτετε τὴν βέμβην τοῦ νοῦς του,
 Τὴν πλάνην μὴ τοῦ πνεύματος τὴν τόσον γλυκεράν !
 Τίς οἶδε : νῦν ἱπτάμενος λαμπρῶς ὁ πῆγασσός του
 Εἰς πόσους νόας αὔριον θὰ προξενῇ χαράν ! ; ...
 Ἐνθουσιᾷ, ἐμπνέεται ... ὡς εἰς στιγμὴν ἀγίαν
 Καὶ ὑπὲρ πᾶν πολῦτιμον δὲν ἀφρετ' ἐν ἐκστάσει ;
 Καὶ μυριάδας ἐφεξῆς νὰ κατενθουσιάσῃ
 Δὲν μέλλει ἄρά γε ποιῶν ; ... "ὦ ! δότε ἡσυχίαν
 Εἰς τὸν ποιῶντα : ποιῆσιν συνθέτει θαυμασίαν
 Κ' ἴσως εἰς τ' ἄστρα δι' αὐτῆς ἡ δόξα του θὰ φθάσῃ ! ...

(1888).

Φίλιππος Α. Οικονομίδης.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Ο Αἰθιοπικὸν ἀλφάβητον, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης,
 ἀποτελεῖται ἐκ 33 στοιχείων, τὰ ὅποια κυρίως εἰπεῖν
 δὲν εἶνε φωναί, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν γράμματα, ἀλλὰ μο-
 ροσύλλαβα ταῦτα, ἐνούμενά κατὰ τὰς περιστάσεις μετὰ
 τῶν διφθόγγων, ἀποτελοῦσι τὰς λέξεις.